

Robert Fabbri

Magnus

Karakter Uitgevers B.V.

INHOUD

Broederschap van de Kruising	7
De renfacties	69
De dromen van Morpheus	139
Het Alexandrijnse gezantschap	209
De keizerlijke triomftocht	273
De opvolging	343

De renfacties

ROME, FEBRUARI 32

De hengsten rolden met hun ogen en de schuimvlokken vlogen uit hun mond. Zodra ze de kreet van hun wagenmenner hoorden, schoten ze vooruit over de renbaan. Terwijl ze de stoffige lucht in hun longen zogen en hun bonzende hart in de tonvormige borst het bloed in de spieren van hun tot het uiterste belaste benen pompte, trokken ze een lichte strijdwagen zeven keer rond de renbaan. Ze voelden dat de teugels gevierd werden; ze vertraagden nu ze de volgende bocht moesten nemen. Het binnenste paard zwenkte naar links als reactie op een harde ruk aan de teugels en stuurde zijn drie stalgenoten met een snelheid die ze maar net konden volhouden zonder te struikelen rond de keerpaal aan het eind van de spina, de middenbarrière van het Circus Maximus. Na een volgende harde klap van de viervoudige zweep zagen ze de driehonderdvijftig passen van het in stofwolken gehulde rechte eind voor zich en maakten ze weer vaart, elkaar tot steeds grotere inspanning ophitsend in deze enerverende wedstrijd, waarin ze aan de leiding gingen.

Hun menner, gehuld in de kleuren van de Groene *factio* of renstal, waagde het even over zijn schouder naar een van de drie Witte strijdwagens te kijken, die nog maar vier passen achter hem reed en steeds dichterbij kwam; daarachter leidde zijn Groene ploeggenoot zijn wagen weer in het spoor om op gelijke hoogte met de voortja-

gende Witten te komen. De Groene menner die op kop lag ving een zakje water op dat hem vanaf de spina door een staljongen van zijn ploeg werd toegeworpen. Hij goot de inhoud over zijn met aarde bedekte gezicht en in zijn uitgedroogde mond, wierp het zakje weg en leidde zijn span naar rechts om de brokstukken van twee kapotgereden wagens, een Blauwe en een Witte, te ontwijken. Toen hij dichterbij de tribune met toeschouwers kwam vlogen er een paar goed gemikte dichtgevouwen loden amuletten langs hem heen. Op de amuletten, die met spijkers beslagen waren, stonden verwensingen geschreven. Weer naar rechts sturend om dichterbij de spina en buiten bereik van de projectielen te blijven joeg hij de paarden voort, waarbij de verongelukte wagens met opspattend gruis bedekt werden. Op de plek van het ongeluk probeerden publieke slaven de wanhopig kronkelende paarden los te snijden, die in de brokstukken verstrikt waren geraakt. Het schrille gehinnik van de dieren ging verloren in het lawaai uit een kwart miljoen kelen, die de tien overgebleven strijdagens aanmoedigden. Met de vlaggen van hun favoriete factie zwaaiend schreeuwden de burgers van Rome hun kelen schor en stampen ze met hun voeten op de stenen tribunezitplaatsen om de ploegen aan te sporen, die een waarde van meer dan een miljoen sestertiën in weddenschappen vertegenwoordigden.

De Groene menner trok aan de teugels, die om zijn middel waren gebonden, en leidde zijn span in een wolk zand rond de keerpaal bij de twaalf startboxen, die zich naast de hoog oprijzende, uit hout en ijzer opgebouwde gewelfde toegangspoorten van de renbaan bevonden; de volgende ronde begon. Hoog op een zuil boven de spina kantelde de vijfde van zeven bronzen dolfijnen, die de voortgang van de wedstrijd aanduidden, en nu zwol het kabaal van de menigte zo aan dat het rond de Palatijn en Aventijn, aan weerszijden van het Circus Maximus, weergalmde en zelfs de overige van de zeven heuvels van Rome bereikte.

‘Kom op, Groenen! Deze is voor ons, jongens!’ schreeuwde Marcus Salvius Magnus opgewonden tegen zijn twee kameraden, nadat de Witte wagen, die in tweede positie lag, de bocht verkeerd had ingeschat en zoveel terrein verloor dat de tweede Groene ploeg

langs zij wist te komen. Magnus' adem vormde wolkjes; de zon stond al laag en de temperatuur daalde. De joelende, naar zweet stinkende meute rondom hem, aan de Aventijnzijde van de hoofdingang, droeg groene kleding en was in een uitzinnig gejuich uitgebarsten nu hun ploeg de eerste overwinning van de dag leek te behalen.

'Vijfentwintig denarii op acht tegen een! Dat is tweehonderd, oftewel achthonderd sestertiën. Dat zal Ignatius niet leuk vinden, Magnus,' schreeuwde de kale reus naast hem, de stomp van zijn linkerarm in de lucht stekend.

'Zeker weten, Marius, eindelijk hebben we die klootzak van een gokmakelaar te grazen genomen, en nog wel met de grootste weddenschap van de dag.' Magnus vertrok zijn gezicht in een grijns; hij keek omlaag naar het houten ontvangstbewijs van zijn weddenschap, ondertekend door gokmakelaar Ignatius, dat zijn andere kameraad in zijn enorme vuist hield. 'Tweehonderd denarii – dat is bijna net zoveel als een legionair in een jaar verdient! Daar zal Ignatius tranen van in zijn ogen krijgen en de geldkist van de broederschap zal flink bijgevuld worden. Heb je zin in een paar hoertjes vanavond, Sextus?'

'Een paar hoertjes?' zei Sextus nadenkend, terwijl hij zijn blik op de renbaan gericht hield, waar de tweede Groene menner nu een klein mes uit een leren foedraal aan een riem om zijn borst tevoorschijn trok. 'Goed idee, Magnus, als je zeker weet dat we ze kunnen betalen na onze verliezen van vandaag.'

'We hebben in negen wedstrijden vijf denarii verloren, slome duikelaar, dus dat is samen vijfenveertig; we staan dus honderdvijfenvijftig denarii in de winst. We kunnen ons wel vijfhonderd hoeren veroorloven.'

Er verschenen diepe rimpels in het grofgebouwde gezicht van Sextus, terwijl hij ingespannen probeerde zulke lastige rekensommen te doorgronden. Dat lukte hem niet. 'Jij weet zoveel, broeder, ik kan wel begrijpen dat je de patronus van onze kruispuntbroederschap bent geworden.'

'Als de leider van de broederschap niet kan tellen, Sextus, hoe kan hij dan controleren of iedereen op de Zuid-Quirinaal eerlijk zijn

contributie aan ons heeft betaald en op onze voortdurende bescherming mag rekenen?’

‘Dat betekent dat ik nooit leider kan worden.’

‘Ja, en daar komt bij dat je mij dan eerst zou moeten doden.’

De menigte begon zo enthousiast te bulderen dat Magnus zijn aandacht weer op de wedstrijd richtte. Hij zag dat de Witte en Groene wagens elkaar met de wielen raakten en de acht houten spaken van beide wagens verbrijzeld werden, waarbij de splinters in het rond vlogen. De Groene sneed meteen de teugels rond zijn middel met zijn mes door en sprong van de wagen op het moment dat de wielen van beide wagens in stukken braken. Met een snelheid van meer dan dertig mijl per uur klapten de open zijanten van de wagens op het zand, waarbij de blootliggende assen diepe groeven trokken en de wagens opeens alle vaart verloren en er zo hard aan de strengen van de ingespannen paarden werd gerukt dat ze tegen elkaar aan vlogen en naar achteren werden getrokken. Nu de Groene wagen het gewicht van de menner niet meer droeg stuiterde die de lucht in, waarbij het restende wiel vrijelijk ronddraaide, en belandde met een fraaie boog op de Witte wagenmenner. Het snel ronddraaiende ijzeren wiel schraapte de huid van zijn nek, waarbij het bloed in het rond spoot, hij werd zijwaarts van de wagen geslagen en kwam met een harde klap bewusteloos op de baan terecht, met de teugels nog om zijn middel; zijn span rende intussen verder en sleepte hem over het schurende zand, terwijl zijn wagen rondom hem in stukken en brokken uiteenviel.

De Groene lag nu ver voor de anderen op kop.

‘Een onbaatzuchtige daad, en de beste manier om met de favoriet af te rekenen,’ verkondigde Magnus luidkeels, terwijl hij goedkeurend keek naar de gevallen Groene wagenmenner die opkrabbelde en nog net op de spina wist te springen, voordat hij onder de hoeven van de drie achtervolgende ploegen vertrapt werd. ‘Nog anderhalve ronde te gaan en geen enkele belager in de buurt van onze man; we gaan dat geld binnenhalen, broeders, en dan stellen we ons voor het senatorenvak op om senator Pollo naar huis te begeleiden.’

Nu het een uitgemaakte zaak was wie de wedstrijd ging winnen, ging het grootste deel van het publiek weer zitten en vermaakte

het zich door te kijken hoe de *hortator* – bij iedere strijdwagen hoorde een ruiter die speciaal daartoe aangesteld was – van de verongelukte Witte ploeg probeerde het voortsnellende vierspan weer onder controle te brengen, voordat alle huid van de ledematen van de wagenmenner was geschraapt. Alleen de Groene factie op de tribune bleef staan om hun voortsnellende held van dat moment toe te juichen.

Omdat de overwinning binnen was en hij geen interesse had in het lot van de Witte wagenmenner, keek Magnus rond of hij een van de slaven van de gokmakelaars zag, die met leren zakjes om hun middel tussen het publiek rondliepen om namens hun eigenaren weddenschappen aan te nemen. ‘Hé, jongen!’ schreeuwde hij zodra hij een van Ignatius’ vele slaven tussen de toeschouwers door zag lopen. ‘Hier.’

De oudere slaaf knikte eerbiedig en baande zich een weg tussen de feestvierende Groene supporters door, die inmiddels naar de Witte factie aan de Palatijnzijde wezen en beledigende leuzen schreeuwden; de Witten antwoordden op hun beurt met obscene gebaren en gejoel.

De zevende dolfijn kantelde en de Groene wagenmenner hief triomfantelijk zijn vuist in de lucht op het moment dat hij vlak voor de tribune met de Witte factie de eindstreep passeerde. De vreugde van de Groenen was compleet toen ze zagen dat de Witte wagenmenner morsdood uit de arena werd weggevoerd.

‘Waar is je meester, jongen?’ vroeg Magnus toen de slaaf op hem toe liep.

De oude man wees naar het overdekte looppad boven de tribune. ‘Daarboven, heer, naast het Neptunusbeeld.’

Magnus trok aan de mouwen van Marius’ en Sextus’ tunieken. ‘Kom mee, jongens, laten we onze weddenschap bij de baas zelf verzilveren, zodat we het genoeg smaken om zijn gezicht te zien.’

Terwijl zijn kruispuntbroeders breeduit grijnsden bij het vooruitzicht van Ignatius’ uitdrukking, berekende hij de hoogte van wat naar alle waarschijnlijkheid de grootste uitbetaling van de dag zou zijn. Het deed hem groot plezier dat het aanzienlijke bedrag dat de plaatselijke handelaren en inwoners in ruil voor bescherming

tegen rivaliserende broederschappen aan de Zuid-Quirinale Kruispuntbroederschap betaalden nog eens flink werd aangevuld. Zodra ze bij de oude slaaf wegliepen, werd die belaagd door Groene supporters die weddenschappen bij Ignatius hadden afgesloten en nu hun winst wilden opstrijken.

Het publiek was inmiddels gekalmeerd en nu betraden groepjes publieke slaven de renbaan om de wrakken van de strijdwagens, de paardenkarkassen en de amuletten die het publiek naar de mannen had geworpen op te ruimen, ter voorbereiding op de volgende wedstrijd. Magnus en zijn broeders beenden op de trap af die omhoog naar de overdekte doorgang voerde en laveerden tussen de toeschouwers door die de treden als extra zitgelegenheid gebruikten. Nadat ze zich door de meute heen hadden gewerkt die geen zitplaats had gevonden en daarom langs de zuilengang moest blijven staan, slaagden ze erin de doorgang te bereiken die langs de gehele Aventijnzijde van de renbaan liep.

‘Waar is dat Neptunusbeeld dan?’ bromde Magnus, langs de beeldhouwde goden en helden kijkend die de colonnade opsierden; tussen de beelden in stonden op regelmatige afstanden houten bureaus, waaraan gokmakelaars munten zaten te tellen en met telramen in de weer waren, omringd door stapels wastabletten en bewaakt door schurkachtige mannetjesputters met knuppels. ‘Daar heb je hem; ik zou Neptunus’ drietand overal herkennen.’

De vier bewakers van Ignatius deden nerveus een stap naar voren, meteen alert omdat er drie mannen op hen afkwamen die even meedogenloos als zichzelf leken. Ze sloegen dreigend met hun knuppels in hun handpalmen.

Magnus stak zijn hand op in een verzoenend gebaar. ‘Zulk gedrag is echt niet nodig, jongens, we zijn hier om de ons toekomende winst bij mijn oude vriend Ignatius op te halen.’

De man achter het bureau keek op, hoewel hij net een stapel bronzen sestertiën zat te tellen. Zijn gezicht was even afschrikwekkend als dat van zijn bewakers: ingevallen kaak, gebroken neus, donkere, diepliggende ogen onder een geprononceerd voorhoofd. Maar hij was allerminst als een straatschurk gekleed, die tijd lag ver achter hem en de herinnering eraan bleef alleen bewaard in de blauw

verkleurde littekens op zijn linkerwang en gespierde onderarmen; onder zijn witte burgertoga droeg hij een saffraankleurige tuniek van de fijnste wol en om zijn hals hing de zwaarste en langste ketting die Magnus ooit had gezien. De gouden schakels reikten helemaal tot op zijn brede, gespierde borst. ‘Magnus, waaraan heb ik dit twijfelachtige genoeg te danken?’ Zijn stem klonk zwaar en nors en zijn accent verraadde zijn eenvoudige komaf. Hij was geboren in de armste wijk van Rome, de Subura, hoewel hij zijn best deed om het te verbergen. ‘Ik ga ervan uit dat ik een prima middag op jouw kosten heb gehad?’

‘Een heel goede middag als het om de eerste negen wedstrijden gaat, Ignatius, waarin je vijfenveertig in zilver van ons hebt afgepakt, maar de laatste wedstrijd had je pech. Geef hem de afrekening, Sextus.’

Ignatius boog zich naar voren en pakte het uitgestoken plankje met zijn handtekening en het bedrag van de weddenschappen aan. ‘Tweehonderdelf.’ Hij pakte een wastablet van een stapel, bekeek dat kort, trok zijn borstelige wenkbrauwen op en tuitte zijn lippen. ‘Het lijkt erop dat ik je geld schuldig ben.’

‘Daar ziet het wel naar uit.’

Ignatius pakte een zwaar ogende geldkist onder het bureau vandaan. ‘Dan zal ik je maar betalen, al snap ik niet waarom je voor zo’n triviaal bedrag helemaal naar boven bent gelopen, terwijl je je die moeite had kunnen besparen als je het geld door een van mijn slaven had laten uitbetalen.’

‘Ja, erg grappig, Ignatius, dit wordt vandaag je grootste uitbetaling. Schiet nou maar op.’

Ignatius haalde zijn schouders op en ontgrendelde het kistje; hij schepte er met zijn beide handen een flinke berg zilveren denarii uit en begon die in stapeltjes van tien af te tellen. Toen hij viereenhalve stapel had gemaakt stopte hij, schoof ze over het bureau heen en gooide ze om. De munten vielen rinkelend op tafel.

‘Dan hebben we de zaken afgehandeld, lijkt me.’

‘Ik kan dan misschien niet lezen, Ignatius, maar ik kan zeker tellen, en dit zijn nog lang geen tweehonderd denarii plus onze oorspronkelijke inzet van vijftwintig.’

‘Je hebt helemaal gelijk, beste vriend, dit zijn veertig denarii en je oorspronkelijke inzet van vijf.’

‘We hebben vijftientig ingelegd. Sextus, zeg jij het tegen hem, jij hebt de weddenschap afgesloten.’

Sextus knikte langzaam, in zijn geheugen gravend. ‘Ja, Magnus, de slaaf was een jonge knaap met zwart krulhaar, ik heb hem vijftientig in zilver gegeven voor de eerste Groene wagen op acht tegen een.’

‘Nou, vrienden, ik heb het toch echt zelf genoteerd: weddenschap tweehonderdelf, Sextus, vijf denarii, winst voor Groen, acht tegen een.’ Hij pakte een tablet van een andere stapel en stak dat naar Magnus uit. ‘En dit is het verslag van de slaaf van alle weddenschappen die hij voor de laatste wedstrijd heeft aangenomen; daarop staat precies hetzelfde, maar het lijkt me tijdverspilling het aan jullie te laten zien, omdat het er voor jullie als onleesbaar gekrabbel uitziet.’

Magnus sloeg het tablet weg en priemde zijn wijsvinger in het gezicht van de gokmakelaar. ‘Luister, Ignatius, het interesseert me geen donder wat je hebt opgeschreven; we hebben een weddenschap afgesloten en ik verwacht dat je die respecteert.’

Ignatius bleef onverstoort, hij legde nog eens vijf denarii op de vijfde stapel. ‘Neem het geld dat ik je verschuldigd ben plus nog eens vijf extra als gebaar van goede wil, zodat we volledig quitte staan wat de transacties voor vandaag betreft, zoals ik die heb genoteerd. Ik zal het zelfs nog gemakkelijker voor je maken.’ Hij schoof de vijftig denarii terug. ‘Ik zal ze je in goud geven.’ Hij glimlachte koeltjes, zonder enige vrolijkheid, en legde met een besliste beweging twee gouden aurei op het bureau. ‘En nu wegwezen voordat ik gedwongen ben mijn jongens opdracht te geven jullie schedels open te breken.’

Magnus spande zijn spieren, alsof hij over het bureau wilde springen, en voelde tegelijk dat zijn schouders door zware handen omklemd werden.

‘Dat zou ik niet doen, vriend,’ bromde een stem in zijn oor, terwijl de andere twee bewakers op Sextus en Marius af liepen.

Terwijl Magnus zijn blik strak op Ignatius gericht hield ademde

hij diep in om te voorkomen dat hij zich in een roekeloze actie te buiten ging. Een paar momenten later, toen een ijzige kalmte bezit van hem nam, schudde hij de handen die hem omklemden van zich af, keek zijn belagers nog eens dreigend aan en pakte de twee aurei op. 'We staan niet quitte, Ignatius, nog lang niet. Ik sta nu bij je in het krijt en ik betaal mijn schulden. Altijd.' Met een laatste woedende blik op Ignatius drong hij langs de twee zwaargewichten en liep kalm weg.

'Wat ga je doen, broeder?' vroeg Marius, Magnus inhalend.

'Ga terug naar beneden en zoek die slaaf op.'

'Ik zweer u dat ik vijftig denarii heb opgeschreven, meester,' hield de slaaf met opeengeklemd kaken vol.

'En heb je Ignatius al het geld gegeven?' Magnus trok de duim van de jongen nog iets verder naar achteren, terwijl Sextus met een verbaasde blik zijn enorme arm om hem heen had geslagen, alsof ze gezellig zaten te babbelen. Marius was precies voor het groepje gaan staan zodat de gepijnigde blik van de slaaf niet zichtbaar was, maar niemand in de menigte nam notitie van hen; iedereen was in de ban van de twaalf wagens die in de voorlaatste wedstrijd over de renbaan stoven.

'Ja, meester. Ignatius heeft de laatste slaaf die hij op bedrog betrapte de ogen uitgestoken.'

Magnus duwde nog iets harder. 'En waarom denk je dat hij vijf heeft opgeschreven in plaats van vijftig?'

'Ik weet het niet, meester, maar zoiets is eerder gebeurd als hij met een grote weddenschap een hoop geld ging verliezen.'

'En is dat nu ook het geval? En hoe zit het met jouw administratie?'

De slaaf vertrok zijn gezicht nog iets meer. 'Die wordt op was bijgehouden, meester, je kunt de twee x'en wegschrappen, zodat alleen de v overblijft.'

'Hoe heet je, jongen?'

'Menes, meester.'

Magnus liet hem los. 'Als ik je een goede raad mag geven, Menes: zwijg tegen Ignatius over ons babbeltje. En nou wegwezen.'

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ROBERT FABBRI

Arminius

‘Uitstekende historische roman.’ – *AD Magazine*, 4 sterren

De grootste overwinning van één man is
de grootste nederlaag van Rome

Het jaar 9 na Christus. In de diepten van het Teutoburgerwoud, in een landschap vol diepe ravijnen, verduisterd door oeroude eiken en verscheurd door snelstromende rivieren, leidde Arminius van de Cherusken een bondgenootschap van zes Germaanse stammen tijdens hun grootste overwinning: de bloedige vernietiging van drie Romeinse legioenen.

Diep in het bos werden bijna twintigduizend mannen genadeloos afgeslacht; minder dan tweehonderd van hen zouden ooit terugkeren naar de andere kant van de Rijn. Tot diepe schaamte van Rome verloor het die dag drie heilige standaarden met daarop in goud gegoten Adelaren. Wat de nederlaag des te vernederender maakte: Arminius was niet opgegroeid in Germania Magna (Groot-Germanië) – hij was opgevoed als een Romein.

Dit is het verhaal over wat Arminius ertoe aanzette zijn rug naar de mensen te keren die hem hadden grootgebracht, en hoe hij tot zo'n gigantisch en verwerpelijk verraad kon komen dat eeuwen later nog altijd nagalmt.

‘Een krachtige vertelling van een van de meest
ingrijpende gebeurtenissen uit de oudheid.’
– *BBC History Magazine*

ISBN 978 90 452 1200 5 | ISBN e-book 978 90 452 1201 2

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

Robert Fabbri

Broederschap van de Kruising

‘Boeiend en visueel geschreven.’ – NBD Bibliion
ISBN 978 90 452 0585 4 | ISBN e-book 978 90 452 0595 3

Vespasianus I – Tribuun van Rome

‘Geschiedenisles boordevol actie! Een van de beste boeken van 2011.’
– *NRC Handelsblad*
ISBN 978 90 452 0075 0 | ISBN e-book 978 90 452 0245 7

Vespasianus II – Scherpreechter van Rome

‘Historische thrillerreeks van zeer hoog niveau.’ – Spentakel.nl
ISBN 978 90 452 0346 1 | ISBN e-book 978 90 452 0356 0

Vespasianus III – Afgod van Rome

‘Zo’n boek dat je het liefste in één ruk uitleest.’ – *De Telegraaf*
ISBN 978 90 452 0230 2 | ISBN e-book 978 90 452 0370 6

Vespasianus IV – Adelaar van Rome

‘Spannend, meeslepend en vrijwel waarheidsgetrouw. Een absolute must voor geïnteresseerden in het klassieke Rome.’ – NBD Bibliion
ISBN 978 90 452 0534 2 | ISBN e-book 978 90 452 0714 8

Vespasianus V – Heersers van Rome

‘Boeiend tot het einde!’ – Bangersisters.nl
ISBN 978 90 452 0518 2 | ISBN e-book 978 90 452 0658 5

Vespasianus VI – Verloren zoon van Rome

‘Heel filmisch. Fabbri zet de personages goed neer, de intriges worden goed en volledig uitgewerkt en de plot is boeiend.’ – Hebban.nl
ISBN 978 90 452 0872 5 | ISBN e-book 978 90 452 1042 1

Vespasianus VII – Furie van Rome

Furie van Rome is weer vol vaart geschreven, in een heel filmische stijl. Het beeld dat hij geeft van het Rome van toen is sfeervol en intens.’ – Hebban.nl
ISBN 978 90 452 1025 4 | ISBN e-book 978 90 452 1165 7